

Bilag 1.A

Høringssvar til indstilling om inklusionspolitikken

KØBENHAVNS LÆRERFORENING

Børne- og Ungdomsforvaltningen
buf@buf.kk.dk

05.05. 2009

Høringssvar vedr. inklusionspolitik

Københavns Lærerforening støtter inklusionspolitikken, der er grundlaget for intentionerne i specialreformen. De københavnske lærere bakker op om behovet for at inddrage flest mulige børn og unge i det lokale fællesskab og skabe de bedste lærings- og trivselsbetingelser i et tværfagligt samarbejde. Samtidig vil vi påpege, at inklusion kan og skal foregå i de forskellige miljøer, der alle er en del af BUF.

Forventningen om en øget kvalitet for børn og unge i byens tilbud deler vi. Der er dog grund til at påpege, at forudsætningen: "*... at frekvensen af børn der udskilles fra specialområdet til almenområdet (der menes vel omvendt), ikke fortsat stiger*" ikke udelukker, at det numeriske antal kan stige på grund af det voksende børnetal i byen. I den forbindelse vil understrege betydningen af en nøje sammenhæng mellem politik og praksis – det vil sige, at det ude i den udførende del er muligt at gennemføre de vedtagne politikker.

Imidlertid vil vi påpege nogle forhold, der bliver helt afgørende for en vellykket gennemførelse af reformen og dermed realisering af inklusionspolitikken:

- 1) Den annoncerede handleplan skal være meget konkret og angive rammerne for udførelsen af det lokale arbejde. Der nævnes således intet i høringsmaterialet om, hvordan den overordnede styring og koordinering skal foregå og på hvilke planer. Det noteres, at "*... den enkelte skole selv skal tilrettelægge og implementere kommunens inklusionspolitik ...*", men det kan og skal jo ikke foregå i et forvaltningsmæssigt tomrum. Der er derfor behov for en beskrivelse af hele systemet, PPR's rolle, en præcisering af funktionslærernes opgaver og ansvar i specialcentret mv., så der skabes den fornødne gennemsigtighed. **Vi ser således frem til en snarlig offentliggørelse af handleplanen.**

- 2) Der er intet nævnt om, hvordan der er tænkt på det økonomiske område, og for hvornår der skabes klarhed på dette område.
KLF forventer at blive inddraget og bidrage til udarbejdelsen af ressourcetildelingsmodellen, så den fornuftige intention om, at den skal indeholde incitament til yderligere inklusion, opfyldes.
- 3) En rimelig ensartet visitationspraksis for hele kommunen.
- 4) De lange ventetider hos PPR i adskillige distrikter må nedbringes væsentligt, hvis forældre til de øvrige børn vil kunne acceptere en yderligere inklusion af især AKT-børn. De skal opleve en væsentlig forbedring i forhold til de kritisable forhold, der eksisterer i dag.
- 5) At "*Medarbejderne skal kunne se meningen med at være en aktiv del af udviklingsprocessen og arbejde inkluderende*" (fra Bilagets punkt 6) er udslagsgivende for reformens succes. Ikke alene skal lederne bakke op om processen. Der skal iværksættes efteruddannelsesinitiativer og beskrives retningslinier for og gives tid til den omtalte "*opbygning af faglige netværk og fælles udvikling af kompetencer og samarbejdsformer, som fremmer inklusion ...*".

Ikke mindst er det af helt afgørende betydning, at reformen ikke på nogen måde kan opleves som en spareøvelse, men at der tilføres de ressourcer, der er nødvendige for at løse opgaverne.

Afslutningsvist vil vi påpege, at høringsmaterialet indeholder en uklarhed, som kræver en præcisering.

Der står fx i bilaget under punkt 2: "*... at alle børn og unge skal forblive ligeværdige medlemmer af fællesskabet, samtidig med at deres særlige behov imødekommes*". Bilaget rummer flere lignende formuleringer. Når ordet 'forblive' anvendes, må det formodes, at der menes, at alle elever skal blive i klassen.

Under punkt 5 i bilaget står der imidlertid: "*... at de børn som trives og udvikles bedst på specialområdet, alligevel får noget kontakt med almenområdet, og omvendt*".

Der er således en klar modsætning mellem de to udsagn.

Københavns Lærerforening mener, at der *er* børn, som uden tvivl fortsat vil få de bedste udviklingsmuligheder ved at være i et specialtilbud. Vi deler ikke antagelsen om, at " ... *alle har et ønske om at være 'normale'* ", som det er skrevet under punkt 4.

Disse børn vil således være i et andet trygt fællesskab, men ét der stadig hører til i folkeskolen. Der vil efter vores mening stadig være et antal børn, der både af hensyn til dem selv og de øvrige børn ikke bør inkluderes i almenområdet.

På Københavns Lærerforenings vegne

Jan Trojaborg

KS

**KØBENHAVNS
SKOLELEDERFORENING**

Københavns Skolelederforening

c/o SKK – Lederkonsulent Henning Soby
Frydendalsvej 24
1809 Frederiksberg
tlf.: 3329 7819 – email: HSOK@dlf.org

Formand for KS - skoleinspektør Axel Bech

c/o Oster Farimagsgades Skole
Oster Farimagsgade 40
2100 København Ø
tlf.: 3542 2404 – email: axbech@oef.kk.dk

København, mandag den 11. maj 2009.

Høringsvar vedr. Inklusionspolitik

Københavns Skolelederforening ser positivt men også med bekymring på kommunens arbejde med en specialreform, hvori inklusion indgår som en hovedhjørneste.

Alle børn skal have ret til og krav på en optimal skolegang ud fra det enkelte barns forudsætninger og kompetencer.

Mange skoleledere har aktivt deltaget i forarbejde med mange arbejdsgrupper og projekter sat i gang på de københavnske skoler.

Trods det store arbejde, der blandt andet netop er beskrevet i et omfattende inspirationskatalog, mener Københavns Skolelederforening, at det er for tidligt at drage endelige konklusioner på projekternes og denne del af specialreformens indførelse.

Bekymringen opstår, idet vi i høj grad savner at se en balance med udlæggelse af faglige og menneskelige såvel som økonomiske ressourcer til skolerne, der skal forestå det praktiske og daglige arbejde med at skabe grobund for, at de inkluderede elever får den bedst mulige skolegang, samtidig med at lærerne skal være i stand til at gennemføre den undervisning i den almindelige klasse, der kræves af Undervisningsministeriet gennem læseplan, test, prøver m.m. og kommunens egne krav gennem reformen Faglighed For Alle, forældrenes forventninger til, at deres barn får den individuelle og differentierede undervisning, som passer netop til barnet, hvad enten det er et "elitært" barn eller et barn med behov for en vis faglig støtte og endelig skolens egne opstillede krav til den daglige undervisning for hele klassen såvel som den enkelte elev.

Skolelederne støtter klart, at hvert barn har krav på den bedst mulige undervisning, og samtidig at trivselen for hvert enkelt barn såvel som fællesskabet skal være i højsædet.

Der er meget væsentlige barrierer for at dette kan lykkes til alles bedste. Ofte ses det, at elever med særlige behov rummes i deres klasse de første år, og mange bliver med succes inkluderet og bliver i stand til at gennemføre et skoleforløb i det almene skolemiljø. Men der vil til stadighed findes børn, for hvem skolemiljøet er en så hård belastning, at de langsomt "ekskluderes" i deres klassemiljø, socialt og fagligt, hvilket i den grad påvirker deres trivsel, at de oplever sig selv som udsat for mobning, og at skolen bliver et undertrykkende sted i stedet for det sted, hvor de kan udvikle deres potentiale.

Det er derfor ikke tilfredsstillende, at skolen skal udarbejde specielle handleplaner og kun modtage lidt faglig sparring eller nødtørftig støtte midt i selve arbejdet, hvor der også skal tages hensyn til øvrige elevers forhold. Ligeledes er det heller ikke en hjælp for det enkelte barn med behov for støtte eller klassens øvrige elever, at en sådan lærersupervision eller støtte skal foregå i selve undervisningstiden, med den konsekvens, at klassens faste lærer tages væk fra denne.

Der er stort behov for konkret tid og økonomiske ressourcer til videreuddannelse af de lærere, der har inklusionskrævende elever i deres klasse. Indtil dette har fundet sted, er det nødvendigt, at der kommer uddannede lærere fra de nuværende specialskoler m.m. ud på almenskolerne som faste sparringspartnere måske med fast ansættelse på de skoler, hvor inklusionen kræver det.

Vi modtager meldinger fra vores medlemmer om, at arbejdet uden flere udlagte ressourcer virker opslidende og nedslående for de mennesker, der oplever, at de ikke kan leve op til de opstillede mål og krav. Herved opnås kun, at kommunen på sigt vil miste medarbejdere, der ikke finder tilfredsstillelse i deres arbejde, hvor forudsætningerne ikke står mål med kravene. Ligeledes påpeger undersøgelser om ledernes psykiske arbejdsmiljø, at det er et voldsomt pres, at skulle "kæmpe" i eget system mod pres fra forældre, der får afslag, pres fra andre forældre, der protesterer mod at ledelsen ikke gør noget for hverken de pågældende børn eller resten af klassen og samtidig skal ledelsen støtte lærerne i det krævende arbejde.

Der er stadig mange elever, der vil have "et bedre skoleliv" på en specialskole, hvor der er ressourcer og miljø til at tage hensyn til deres specielle behov.

Det københavnske skolevæsens bygningsmasse er nogle steder af en sådan standard, at der er 28 elever i små klasselokaler, hvilket ikke giver mulighed for mange udfoldelser. Det kan være direkte ødelæggende for barnets udfoldelsesmuligheder, hvis det er tvunget til at sidde i et lille klasselokale med 27 kammerater, hvor det føler sig klemmt, da de øvrige elever ikke altid har forståelse for netop det/de inklusionskrævende barns/børns problemer. En evt. holddeling kræver, at både økonomiske ressourcer og fysiske rammer tillader det.

Vi vil som skoleledere vedblive at beskrive disse børns behov og forvente, at vi mærker, at ressourcerne virkelig følger det enkelte barn, og at det sted, hvor barnet er placeret kan tilbyde det bedst mulige skoleliv for barnet.

Derfor mener vi, der stadig vil være brug for et antal skoler, der har specialuddannede lærere, der kan opfylde de behov, som nogle børn har, og som den "almindelige" folkeskole ikke har mulighed for at tilbyde.

Vi arbejder naturligvis gerne positivt videre med inklusionen, som et pædagogisk udgangspunkt for børn, der vil kunne have bedst af, at være på almenskolen med den hjælp og støtte, der kan følge med.

På Københavns Skolelederforenings vegne

Axel Bech

Børne- og ungdomsforvaltningen,
Sekretariatet, Rådhuset,
1599 København V

København den 13. maj 2009

Hos Danske Døve Landsforbund har vi haft lejlighed til at gennemlæse materialet vedrørende inklusionspolitikken i Københavns kommune. På baggrund heraf har vi en række bemærkninger.

Først og fremmest ønsker vi at understrege, at vi til hver en tid støtter tanken om inklusion, så længe tanken om inklusion tager udgangspunkt i det enkelte barn, og de særlige behov det måtte have.

I forhold til vores målgruppe, døve børn, har det avancerede høreapparat CI givet en række nye muligheder, hvor en del af børnene på nuværende tidspunkt opnår så godt et udbytte, at de kan integreres blandt hørende i den almindelige folkeskole. Det gælder dog langt fra alle døve børn og det bør tilføjes, at omkring 40 % af de døve børn, som bliver CI-opereret har et eller flere tillægshandicaps. Vi ser derfor med stor bekymring på kommunens oplæg om et generelt ønske om normalitet og vil i den henseende understrege, at inklusion i et "normalt" eller alment dagtilbud langt fra altid vil gavne vores børnegruppe. Døve børn med eller uden CI fødes med et kommunikationshandicap, som fordrer specialviden om blandt andet høretab og visuel kommunikation, og den kan vi ikke forvente er tilstede i de almene tilbud.

Indenfor vores område er den specialviden i høj grad akkumuleret på det *landsdelsdækkende* specialtilbud for børn med høretab, Skolen på Kastelsvej, hvor inklusion allerede er en del af det daglige arbejde med døve børn. Vi mener derfor ikke, at vi med hensynet til vores børnegruppes velbefindende kan sætte lighedstegn mellem inklusion og alment dagtilbud, dertil er deres behov for individuelle! Tilmed undrer os også over, hvor netop den regionale tankegang om inklusion er henne i oplægget fra Københavns Kommune?

I høringen bemærker vi, at børnegruppen med AKT problematikker, som den eneste står nævnt direkte. Det mener vi selvfølgelig er stærkt bekymrende, og vi savner i allerhøjeste grad et hensyn og tydeliggørelse af alle de forskellige handicapgrupper, som dette oplæg måtte berøre.

Vi forholder os også kritisk til den handlevejledning, som ledsager materialet. Den må siges at være meget generel og standardiseret eftersom det fremgår, at inklusionen blandt andet skal kunne måles ud fra en række kriterier. Vi savner, at det enkelte barn i højere grad tænkes ind i den handlevejledning, især fordi de udfordringer, som døve børn med og uden CI står overfor, et langt stykke hen ad vejen ikke lader sig måle ud fra en check-liste.

For os at se er ønsket om en gennemarbejdet og implementeret inklusionspolitik en langvarig, tids- og ressourcekrævende proces, som ikke lader sig gennemføre over en forholdsvis kort tidsperiode. Vi mener, at det beskrevne oplæg vil fordre et kæmpe kompetenceløft af personalet, og vi hører gang på gang, at pædagoger og lærere, som møder vores børnegruppe ude omkring i kommunerne ikke føler sig ordentligt klædt på til at varetage den specialpædagogiske opgave, der ligger i at have med børn med høretab at gøre. Vi ønsker derfor at understrege ønsket om, at kommunen sikrer en vedvarende adgang til rette ekspertise, da vores børnegruppe har et kontinuerligt behov for støtte og ekspertviden om høretab.

Slutteligt ønsker vi endnu engang at understrege, at den specialpædagogiske viden, som arbejdet med vores børnegruppe fordrer, i vid udstrækning bør inddrages i den videre administrative og politiske behandling af sagen. Hos Danske Døve Landsforbund er vi til en hver tid behjælpelige med ekspertise, ligesom vi har et solidt ekspertnetværk med den fornødne viden om døve børn og de individuelle behov, de hver især måtte have.

På vegne af Danske Døve Landsforbund

Katrine J. Eskelund

Konsulent.

Til Københavns kommune
Børne og ungdomsforvaltningen
Støtte Rådgivning og Sundhed

BUPL Hovedstaden fremsender hermed høringssvar på inklusionspolitikken.

Generelle synspunkter

Som udgangspunkt er vi glade for, at man har valgt at arbejde med inklusion, fremfor rummelighed, fordi inklusion signalerer, at børnene og de unge skal og kan være en speciel del af det almindelige, altså de skal ikke bare kunne rummes. Vi finder det positivt, at der er et perspektiv med inklusionspolitikken, samt at der forsøges med en definition af inklusion.

BUPL Hovedstaden finder det nødvendigt at give udtryk for vores bekymring for hvorledes politikken konkret udmøntes i forhold til at give rammer, og hvordan politikken reelt kan implementeres, således at det ikke sker på bekostning af de nuværende vilkår og økonomi.

Økonomi og fordeling af økonomi er altid et centralt omdrejningspunkt for hvordan en politik bliver udfoldet, og vi ser en udfordring i, hvordan Københavns kommune kan få intentionen med politikken til at spille sammen med den økonomi, der bliver tildelt til formålet.

Under dette punkt vil BUPL også gerne gøre gældende at for at kunne få inklusionen til at lykkes, er det vigtigt at man forholder sig til

- Visitering
- Plads dvs. m²
- Gruppestørrelserne
- Supervision og kompetenceudvikling
- Tid til arbejdet

Det er også af afgørende betydning, at der er det fornødne uddannede personale, således at opgaven kan blive løftet på kvalificeret vis.

Åbne og udviklingsorienteret miljøer

BUPL er enige i, at der skal skabes åbne og udviklingsorienteret miljøer. Vi kan se, at dette skaber et krav til medarbejderne, for hvad de skal gøre for at understøtte denne målsætning. Der mangler dog hvilke fysiske rammer og udviklingsmuligheder man fra forvaltnings og politisk side skal bakke op med.

Samtidig vil vi gerne give udtryk for, at vi finder det vigtigt, at der arbejdes med at understøtte pædagogerne og institutionerne i at sikre autonomien og metodefriheden. Dette med henblik på at udvikle og skabe udviklingsorienteret miljøer.

Faglig, social og personlig udvikling for alle

I arbejdet med inklusion er det vigtigt at holde sig for øje, at det ikke altid er hensigtsmæssigt for det enkelte barn at være integreret i almindelige dagtilbud. Det skal vurderes, om der i inklusionen kan skabes succeser for barnet i et fællesskab, hvor der kan være for store forskelle på kompetencerne hos børnene. Det er vigtigt, at barnet og den unge kan se sig selv i en sammenhæng med andre, og opleve at de er en del af fællesskabet.

Der vil altid være børn og unge, som vil udvikle sig bedst i andre miljøer end det, almindelige dagtilbud kan tilbyde.

Flexibel ressourcetildeling

I forhold til flexibel ressourcetildeling er det BUPL's holdning, at det ikke altid er dyrere at have børn og unge i specifikke specialtilbud fremfor at have dem enkelt-inkluderet i alle institutioner. At kunne give alle børn med specielle behov mulighed for at udvikle deres viden, kompetencer og ressourcer kræver opkvalificering af mange pædagogers viden og økonomi i form af støttetimer, så det ikke ricikeres, at det bliver de andre børn der kommer til at betale prisen.

Hvis målsætningen om tidlig og forebyggende indsats skal kunne opfyldes, er det vigtigt, at den flexible ressourcetildeling kommer til at fungerer hurtigt og ubureaukratisk.

For os er begrebet flexibel ressourcetildeling ikke defineret i tilstrækkelig grad i oplægget. Hvis konsekvensen er, at der skal ske en omfordeling inden for almenområdet, med henblik på at kunne inkludere flere fra det tidligere special område, så vil vi understrege, at BUPL mener, at det er vigtigt der følger penge med til at løse opgaverne på nye måder

Tidlig og forebyggende indsats

Hvis den tidlige og forebyggende indsats skal lykkes er det vigtigt, at der sikres tid og rum til at kunne foretage de nødvendige forebyggende indsatser, samt at der her arbejdes på tværs. Det er vigtigt, at der her sikres autonomi i arbejdet, således at det kobles sammen med eventuelle udviklingsprojekter hvor institutionerne arbejder konkret med denne indsats.

Helhedstænkning og brobygning

BUPL er i tankegangen generelt enige i det, der står i politikken, men er bekymrede for hvordan denne politik i praksis kommer til at fungere. Vi anbefaler, at der sker en styrkelse af det tværfaglige samarbejde på flere niveauer. Både i forhold til ressourcer og i forhold til at understøtte udviklingen således, at der opstår kulturelt kendskab til arbejdsmedtoder, samt at der etableres udviklingsforløb, hvor der arbejdes med det ligeværdige samarbejde grupperne imellem.

Når forvaltningen ønsker at sammentænke almen- og specialområdet, er det vigtigt at understrege, at almenområdet ikke kan overtage specialområdet, men at det til stadighed skal diskuteres hvordan der udvikles, og hvilke tilbud der skal være til børn og unge der har behov.

Inklusion er en dynamisk og vedvarende proces

BUPL mener også, at inklusion er en dynamisk og vedvarende proces. Det betyder, at der skal arbejdes på at inddrage pædagoger og ledere i den fortsatte udvikling og diskussion af området, og af de vilkår og rammer der stilles til rådighed. Det betyder, at der etableres mulighed (f.eks i form af netværk) for vidensdeling og definerende af kompetenceudviklings mål. Området skal være meddefinerende på problemstillinger, og skal være en dialog mellem praksisfeltet (pædagogerne), forvaltningen og politikerne. Det er vigtigt, at der afsættes tid til dette arbejde for at sikre målsætningen.

Med venlig hilsen

Mia Skou Jørgensen
Henriette Brockdorff
BUPL Hovedstaden

Til
Børne- og Ungdomsudvalget
Sekretariatet
Rådhuset,
1599 København V



Mandag den 18. maj 2009

Vedr. hørings svar til en inklusionspolitik

LFS finder det positivt, at Københavns kommune ønsker en formuleret politik for den inkluderende indsats og at det samtidig er besluttet at sende forslaget ud i en bred høring.

Indledningsvis har vi nogle generelle og principielle kommentar til forslaget.

Vi er grundlæggende meget betænkelige ved det menneskesyn, der tilsyneladende ligger bag det samlede politiske forslag. I indstillingen til punktet for den inkluderende indsats, fremstår det mere som om ønsket er en økonomisk effektivisering og omprioritering og hvilken indsats, efter forvaltningens opfattelse, der er brug for at iværksætte over de fagprofessionelle.

LFS finder det problematisk, at fokuspunktet bliver det økonomiske, strukturelle og organisatoriske, frem for et menneskesyn hvor barnet og dets behov er i centrum. LFS vil foreslå, at menneskesynet der ligger til grund for inklusionspolitikken fremhæves, - for først herefter vil det være relevant at vurdere det strukturelle og organisatoriske omkring mangfoldighed af dagtilbud København og de fagprofessionelle, på tværs af forvaltningerne, og hvordan de kan udmønte en målrettet indsats der modsvarer barnets behov.

Grundlæggende er vi også betænkelige ved de afledte konsekvenser, set i forhold til betragtningen der kommer til udtryk i inklusionspolitikken (side 4 2. afsnit). Her fremgår det, citat.. "*at det gavner flest børn og unge at blive i fællesskabet i deres vante miljøer, frem for at blive udskilt til specialområdet, idet alle har et ønske om at være "normale"*. Når der udmøntes en politik ud fra denne grundlæggende betragtning, vil der for det første altid være risiko for en eksklusion frem for inklusion, ved fokus på hvad der gavner de fleste børn og unge. For det andet, vil denne betragtning også medvirke til at de børn der er indskrevet i et specialtilbud, oplever sig endnu mere ekskluderet. Forvaltningens betragtning er, i vores optik, igen et eksempel på højere vægtning af det økonomiske, strukturelle og organisatoriske, frem for fokus på barnet/den unge, og herefter hvilket dagtilbud der matcher barnet bedst

Specialreformen og dens 8 spor, hvor Inklusionspolitikken er en del af spor 1, er et omfattende projekt og med meget korte tidsintervaller i forløbet. Med baggrund i dette forhold, oplever LFS et stort demokratisk underskud i forløbet og implementeringen, også for de arbejdspladser der er direkte involveret på nuværende tidspunkt. En situation der i høj grad kan medvirke til, at det bliver yderst vanskelig at etablere en fælles forståelse og medejerskab til reformen.

LFS er repræsenteret i en følgegruppe. Vi kan i denne forbindelse oplyse, at vi blandt andet ved et af de første møder, blev præsenteret for et omfattende antal af arbejdsgrupper, der var blevet nedsat under de respektive spor i reformen. Et tydeligt problem i repræsentationen i arbejdsgrupperne var, at det stort set kun var forvaltningsmedarbejdere og medarbejdere fra skolerne der var repræsenteret. Så allerede i de indledende arbejder til reformen, er det demokratiske underskud tydelig signaleret.



I indledningen til Inklusionspolitikken i København kommune (Inklusionspolitik, forsiden) fremgår det bl.a, at de faglige organisationer har bidraget til udformningen af politikken. Vi har haft yderst begrænset mulighed for at komme med bidrag til forvaltningens udkast til politik, da der var ganske kort tidsfrist for kommentar hertil. Igen et udtryk for et demokratisk underskud og problematisk ageren, ved på denne måde at forsøge og legitimere et politisk oplæg.

Nedenfor er vores kommentar beskrevet ud fra de formulerede temaer der fremgår af forslaget til politik og vi vil særlig beskrive hvilke forudsætninger der nødvendigvis skal være til stede.

Åbne og udviklingsorienterede miljøer

Åbne og udviklingsorienterede miljøer forudsætter, at synet på barnet ses som - forskellighed er en ressource frem for en begrænsning. Altså fokus på dét barnet kan, - frem for mangelsynet hvor fokus er på dét barnet ikke kan.

Det beskrives i indstillingen, citat.. at *målgruppen især er børn med problemer i forhold til adfærd, kontakt og trivsel (AKT-børn)*.. citat slut. Forudsætningen for at de rette betingelser kan være til stede, er at der er etableret en fælles forståelse for synet på barnet og identifikation af målgruppen. Dette kræver, at de pædagogiske medarbejdere reelt inddrages. Det har også stor betydning, at der foregår en kontinuitet i arbejdet, så de erfaringer der gøres målrettet medinddrages. Det står beskrevet, at der påtænkes udarbejdelse af en handlevejledning – med hvilken begrundelse? Hvis en inkluderende indsats skal lykkes, er det utrolig vigtigt at de fagprofessionelle kan fastholde autonomien i arbejdet og har metodefrihed i udmøntning af politikken.

Åbne og udviklingsorienterede miljøer kan kun etableres i rammer hvor der rent fysisk er plads, til at modsvare at et barn eller en lille gruppe af børns behov for at være i "eget rum", for at kunne reflektere og fordybe sig. Forudsætningen for at kunne skabe de disse miljøer, stiller krav til de fysiske rammers beskaffenhed og børnegrupperne størrelse. For øjeblikket ser vi lange ventelister og derfor et voldsomt pres på kapaciteten i daginstitutionerne. Presset på kapaciteten og ønsket om mere inklusion i de almene dagtilbud er et krydspres, som i høj grad forringer mulighederne for en udmøntning af den ønskede politik. Derfor vil det være nødvendigt med mere end de 90 % pladskapacitet, set i forhold til det reelle behov for antallet af daginstitutionspladser. Inklusion kræver, som tidligere nævnt, fysisk rum og mindre børnegrupper.

Det fremgår af forslag til politik (side3 af 4, 1. afsnit): *Det enkelte barn skal have et tilbud der svarer til barnets behov.* Dette stiller store krav til visiteringen og til en evt. revisitering. Kravene omhandler også en organisering af en hurtig og kvalitativ visitering, herunder vigtigheden af at de pædagogiske medarbejdere der er omkring barnet og/eller børnegruppen og deres forældre, inddrages i vurderingen af barnets situation. Det grundlæggende princip for en visitering eller revisitering af et barn, skal altid betragtes som en inkluderende indsats desuagtet at barnet visiteres til en specialdaginstitution.

Forældresamarbejdet har i denne forbindelse afgørende betydning. Det har også stor betydning, at forældre og pædagogiske medarbejdere har samme oplevelse og opfattelse af – hvad betyder en inkluderende indsats? – har vi en fælles forståelse for indholdet og omfanget af indsatsen? – mener vi det samme som forvaltningen? For at disse grundvilkår kan være til stede i samarbejdet stiller det krav til både politikere og forvaltningen om, at være tydelige i sin kommunikation - skriftligt som mundtligt – omkring indsatsen.

Faglig, social og personlig udvikling for alle

Synet på barnet og den unge, - og gruppen af børn og unge skal altid være ud fra perspektivet at - forskellighed er en ressource. Set i dette perspektiv vil social inklusion og rummelighed betyde, at man (forsøger) bekæmper udstøelsesmekanismer frem for de udstødte individer. Altså konstruerer en ny humanistisk og dermed socialt funderet tilgang til inklusionsbegrebet, som skal afspejle praksis.

Menneskets egenaktivitet er fundament for menneskets udvikling og væren. Derfor vil det altid være af stor betydning, at fokus holdes på barnets/den unges virkelige liv i "nutiden", barnets/den unges

evne til mestring af eget liv. I forlængelse heraf, er det væsentligt at have øje for at forudsætningen for at børn/de unge kan forblive ligeværdige medlemmer af et fællesskab er, at barnet og den unge har andre børn og unge at kunne "spejle sig i". Eller sagt med andre ord, kunne identificere sig med andre. Først her vil der være det rette grundlag tilstede for at kunne indgå i relationer. Set i dette perspektiv vil det også være væsentlig at gøre sig det bevidst, at inklusion ikke er synonym for en "ny normalisering"

Som nævnt tidligere er det derfor også væsentligt, at indsatsen ikke anskues ud fra en økonomisk og strukturel vinkel, ved blandt andet at beskrive at børn/de unge bliver udskilt til specialområdet, men i stedet anskue mangfoldigheden af dagtilbud i København som en ressource der kan medvirke til det rette grundlag for børnene/de unge.

Vi er dybt forundrede over, at der i oplæg til inklusionspolitik ikke indgår en beskrivelse og stillingtagen til legen og dens betydning for barnets/den unges personlige og sociale udvikling.

Som LFS har fremhævet i mange tidligere høringssvar, vedr. politikker på Børne- og Ungeområdet, så er LFS generelt bekymret for Københavns Kommunes nedtoning af legens centrale betydning for børn og unges udvikling, trivsel og selvfølelse. Børns leg må aldrig blive en pause, der alene skal reduceres til at give næring til læring både i skolen og daginstitutionerne. Børns leg risikerer at blive stærkt opsplittet og kommer til at handle om at udvikle færdigheder eller kompetencer – som igen kan kontrolleres og defineres af den voksne. Legen bliver underordnet læring, frem for at se legen som en forudsætning for læring. Det legende barn er også det lærende barn, uanset om det er i vuggestue, børnehave, fritidsinstitution eller skole.

Den manglende politiske og forvaltningsmæssige forståelse af legens centrale rolle er dybt problematisk. Legen er barnets nærmeste zone for videre udvikling, for i legen bliver barnet et hoved højere end sig selv - emotionelt, socialt og kognitivt. Legen er det bedste mødested for social og kulturel integration, for medmenneskelig forståelse og respekt. Den omfatter alle børn uanset socialgruppe og øger motivationen for modtagelse af læring. Leg er et livslangt læringsprojekt, men de politiske beslutninger i København afspejler ikke denne kendsgerning. I leg skelner man ikke mellem, om der er læring eller ej. Der er læring i al leg, men al læring er ikke leg.

LFS mener, at børne- og ungdomsperspektivet skal fylde mere i Københavns Kommunes inklusionspolitik. LFS mener, at det smalle børnekulturbegreb skal skiftes ud med det brede børnekulturbegreb.

I børn og unges kultur er der tale om en grundlæggende kultiveringsproces som er vital. Gennem det børnene og de unge gør, konstruerer de aktivt deres relationer, venskaber og fællesskab. Der udvikler sig en (lege)kultur i og med at de efterligner hinanden og gentager visse (lege)handlinger, som dermed bliver til rutiner.

Det at (lege)handlinger dyrkes over tid og bliver til rutiner, viser at aktiviteterne hviler på udveksling af fælles følelser, en fælles forståelse og fælles intentioner børnene imellem, - og dermed er der tale om en selvstændig børnekultur produceret af børn og børn imellem. Når (lege)handlingerne er blevet til gentagne og forudsigelige rutiner, er der etableret en selvstændig "toddlerkultur". Altså måden at kommunikere - at være sammen - og lære af hinanden ved at indgå i relationerne. Kulturen er ikke statisk, men dyrkes videre i stadig nye variationer. "Fællesskabet" giver således mulighed for individuel bevægelighed og social mobilitet.

Fleksibel ressourcetildeling

Når hensigten er, at medarbejderne skal se mening med indsatsen og opleve ejerskab hertil forudsætter det grundlæggende at få indflydelse på og viden og forståelse af under hvilke vilkår der udmeldes en fleksibel ressourcetildeling. Ellers kan det ikke opfattes som andet end at "købe katten i sækken", og dette perspektiv er yderst vanskelig at få et ejerskab til.

Herudover er det vigtigt at være opmærksom på, at en ressourcetildeling nødvendigvis skal have et omfang og en vis tidshorisont, for at kunne spore en reel effekt af indsatsen.

Vi har allerede nu fået oplysninger om, at de institutioner der konkret indgår i den inkluderende indsats på nuværende tidspunkt udtrykker, at det koster flere midler end de sædvanlige pladspriser kan modsvare.

Alene tiden til at forberede, udvikle og videndele med kolleger, forældre og andre faggrupper er økonomisk omkostningskrævende.

Vi er også bekendt med, at de institutioner der indgår i Familie- og Basispladsprojektet konstaterer, at den inkluderende indsats ikke er billigere men dyrere.

Som nævnt tidligere har København en mangfoldighed af dagtilbud, som er vigtigt at værne om. Ikke på grund af tilbuddene som sådan, men fordi tilbuddene kan modsvare børn/de unges behov. Hvis mangfoldighed af dagtilbud mindskes vil risikoen for at børn/de unge oplever eksklusion være større.

Tidlig og forebyggende indsats

En tidlig og forebyggende indsats for at hjælpe i tide, stiller store krav til både pladskapaciteten, dimensioneringen af pladser, visitationen og mulighederne for revisitation. En vellykket inkluderende indsats og ordentlige rammer, ressourcer og vilkår i øvrigt er hinandens forudsætninger.

Under dette tema kommer forvaltningen ind på valg af metoder, samt der også er vedlagt beskrivelse for udformningen af en handlevejledning. Vi er dybt betænkelige ved, at udmøntningen af den inkluderende indsats skal have en så høj detaljeringsgrad. Den høje detaljeringsgrad er, for os at se, et eksempel på ønsket om at kunne styre indsatsen qua resultat- og dokumentationskrav. En vægtning som flytter fokus fra det der er kerneopgaven, nemlig den direkte udmøntning af en pædagogisk praksis der har fokus på at understøtte børns de unges relationer.

En formuleret handlevejledning og kriterier for konkrete handlinger i udmøntningen af inklusionspolitikken fratager de pædagogiske medarbejdere deres metodefrihed. At rette fokus på det enkelte barn/den unge, de rette vilkår for en inkluderende indsats og den faglige autonomi er hinandens forudsætninger.

Helhedstænkning og brobygning

Der formuleres et ønske om helhed og sammenhæng i opgaveløsningen og at de professionelle skal samarbejde på tværs af traditionelle kulturer, for også at udvikle et fælles fagligt sprog om de enkelte børn, – er en rigtig god hensigt. Det har dog afgørende betydning, at der etableres en bevidsthed omkring de kulturelle barrierer der altid vil forekomme i et tværfagligt samarbejde. Vi er enige i, at kommunikationen mellem faggrupperne er essentiel for at en helhedsorienteret indsats kan iværksættes. Det har derfor også afgørende betydning at der afsættes økonomi og tiden til iværksættelse af flere forløb for at nedbryde disse barrierer.

På nuværende tidspunkt er der, i flere sammenhænge, allerede etableret nogle formelle organer der mødes på tværs af institutioner, lokalområder og forvaltningsmæssige ressortområder, inden for egen forvaltning og på tværs af forvaltningerne. De nuværende erfaringer med tværfagligt arbejde, viser tydeligt at der er langt fra beslutning og iværksættelse af tværfaglige organer og så en daglig praksis der skal medvirke til at kunne udføre opgaver på tværs af områderne. Dette kræver langt større indsats end der hidtil er set, både i tiden hertil og den økonomiske ressource til opgaven.

Inklusion er en dynamisk og vedvarende proces

Forudsætningen for en fælles forståelse og medejerskab, kræver helt grundlæggende at det også opleves som reelt medejerskab.

En dynamisk proces forudsætter, at hele medarbejdergrupper, som indgår i det direkte arbejde med børnene, deltager i samme tiltag for instruktion til opgaven. Vi kan desværre konstatere at dette ikke sker, men tværtimod er der tale om en medarbejdergruppe som bliver ekskluderet. Vi har fået

verificeret af forvaltningen, at det er korrekt at pædagogmedhjælperne på daginstitutionerne ikke kan deltage i et kursusforløb i de bydele hvor der foregår pilotprojekter omkring inklusion. Begrundelsen fra forvaltningen side er, at specialreformen er et selvfinansierende projekt og kurserne kræver en baggrundsviden. Med hensyn til den økonomiske begrundelse for at ikke alle kan deltage, har vi formuleret kommentar til andet steds i høringssvaret. Men herudover er vi dybt forundrede over, at der ikke professionelt kan tilrettelægges et kursusforløb der inddrager alle de pædagogiske medarbejdere der skal arbejde med den inkluderende indsats i den pædagogiske praksis.

I forlængelse heraf er det væsentlig at notere, at hvis det ikke allerede er beskrevet i kursusprogrammet, så bør et kursusforløb bør også indeholde en introduktion til og gennemførelse af observationer af mønstre mellem børn/de unge i en gruppe.

I en dynamisk og vedvarende proces forudsætter vi, at der indtænkes kontinuerligt og kvalificeret supervision af alle pædagogiske medarbejdere, samt ressourcer og tid hertil. Det er også utrolig vigtigt at der gives tid og mulighed for, at opbygge faglige fællesskaber, netværk mv. hvor der også kan ske en vidensoverdragelse.

Afslutningsvis vil vi gøre opmærksom på, at LFS kontinuerligt har skærpet opmærksomhed på udmøntningen af reformen når det får konsekvenser for medlemmernes arbejds- og ansættelsesvilkår, og vil begære forhandling hvis vi finder dette nødvendigt.

Med venlig hilsen

Jan Hoby, næstformand i LFS

Børne- og Ungdomsforvaltningen
Rådhuset
1599 København V



ATT Sekretariatet

København den 18. maj 2009

Høringssvar til Inklusionspolitik

HØRINGSSVAR FRA SPECIALFRITIDSFORANSTALTNINGERNES LEDELSESNETVÆRK OM FORSLAG TIL INKLUSIONSPOLITIK

Specialfritidsforanstaltningernes bydækkende ledernetværk¹ har drøftet forslaget til inklusionspolitik og ønsker at kommentere forslagets bærende tanker; principielt såvel som pragmatisk.

Vores principielle kommentarer til inklusionstanken som en vision

Vi opfatter inklusion som en proces, en kulturudvikling, der vil tage tid. Vi mener at inklusion er en "etisk disciplin", der ikke kan indføres via mål- og rammesætning. Hvis vi skal ændre måden at være sammen på, skal vi se på hvilken kultur vi lever i. Hvordan er det vi lever sammen? Vi har ikke endnu som samfund formået at inkludere to-sprogede familier, så hvordan skal vi som samfund kunne inkludere børn med særlige behov?

Vi skal lære hinanden at kende og kunne rumme hinandens forskelligheder, hvis inklusion skal afløse eksklusion. Specialfritidsforanstaltningernes mangeårige erfaring med inklusion; at kunne skabe ligeværdige fællesskaber mellem sårbare og udsatte børn, kunne inddrages i den vedvarende kulturelle forandringsproces. Det, der ikke lykkes for folkeskolen, lykkes et langt stykke hen ad vejen for specialskoler og specialfritidsforanstaltninger. Hvilke former for "best practice" overses, når disse miljøer udelukkes som "eksemplariske" for inklusion? Der er ikke alene viden om og erfaring med specifikke specialpædagogikker i specialmiljøerne, der er ligeledes erfaringer med inkluderende pædagogik, der kunne spredes ved at åbne dørene til specialområdet, sådan at børn, unge og professionelle kan besøge os og hente viden om differentierede fællesskaber "i praksis".

Den universelle orientering i Salamanca-erklæringen, hvad koster den af nuancer? Hvordan kan vi tro at alle menneskers livsbetingelser er de samme? Er det inkluderende at anskue normalitet / tilnærmet normalitet som en til hver tid gældende værdi? Ville vi som voksne trives med en sådan forventning om normalitet som vores største ønske? Når vi taler om børn og unge, kan vi spørge til hvilken form for ligebyrdighed, der opnås ved anvendelse af det normale som ideal, hvilken ved samvær med andre, der har samme udfordringer som barnet selv? Hvordan tilgodeses det individuelle barns behov bedst

¹ Specialfritidsforanstaltningernes netværk består af ledere fra alle specialfritidsforanstaltninger i Københavns kommune, dvs KKFO'er og lignende tilknyttet specialskolerne og specialklasserækker samt basisgrupper på fritidshjem og klubber.



muligt? Hvordan inddrages forældrenes syn på den bedste placering af deres barn - og senere den unges eget syn?

Vi efterlyser et fornyet positivt fokus, et nyt tankesæt omkring specialmiljøerne. Ved at inddrage specialområdet i bredt funderede miljøpædagogiske netværk omkring inkluderende indsatser, kunne en vedvarende proces med pilotprojekter og eftertænksomhed give anvendelige løsninger, der tilgodeser den politiske og økonomiske målsætning på sigt. Det forekommer os at der ikke omkring disse gråzone børn er brug for universelle redskaber, men i stedet lokale løsninger, der kan komme barnet, såvel som børnegruppen, forældrene, såvel som den øvrige forældregruppe, i møde. En disciplin af specialpædagogiske miljøer af gode grunde altid har haft behov for at mestre.

Vores pragmatiske kommentarer til forslaget til inklusionspolitik

Sig lige ud, hvad der handler om hvad, det er nemmere for os alle sammen! Skil det ideologiske fra det pragmatiske fra det politiske i kommunikationen og informationen om "inklusionspolitik". Identificer hvilke områder, der er størst behov for at påvirke.

Hvis udskillelsen sker i skolerne, lær skolerne om inklusion og differentierede fællesskaber i stedet for at bruge ressourcer på at underkaste os alle særlige rammer. De pædagogiske dagtilbud og det fritidspædagogiske miljø er i forvejen gode til at inkludere. Hvorfor bruge tid på at "overholde" og måle "inklusionsindsatserne" dér?

Hvis forældrene mener, det vil "koste" deres børn noget at være sammen med inkluderede børn, vil børnene afspejle forældrenes holdning og lægge afstand til "problembarnet". Hvis de professionelle føler sig afmægtige, sker det samme. Næsten som ifølge en naturlov vil barnets forældre og forældregruppen mene, at en specialpædagogisk (udredning &) indsats er nødvendig for at løse "problemet". Vi mener den allertidligste indsats er den vigtigste. Interventionen skal ske før forældre og professionelle kaster håndklædet i ringen. Inklusion handler i første omgang ikke om viden om specialpædagogik, men om tidlig intervention med inkluderende pædagogik.

Besparelser kan vi godt se for os, men på langt sigt! Vi ser inklusion som en forebyggende indsats, der kan tage "åget fra barnets skulder" og gøre det muligt at forblive i almensystemet. Benyt erfaring og forskning – Niels Egelund, Max Gregor. Viser det sig at barnet har et enkelt eller flere konkret specialpædagogiske behov kan kompetencecentrenes viden derefter komme i spil, som nødvendig støtte for den professionelle, der ikke kan forventes at være klædt på til opgaven. Dette samarbejde om opgaven kræver ressourcer i det specielle såvel som det almene system der sikrer, at man kan deltage i relevant videreudvikling og kan gå fra til netværks- og tværfaglige sammenhænge.

Kontrolleret inklusion betyder, at der er faste rammer omkring det inkluderende arbejde; de mange små "øvelser", som man gør igennem mange år. Det kræver projektstyring og facilitering, der sikrer at udviklingsprocessen ikke løber af sporet.

Arbejdslinialer for inklusion bør være lokale og ikke generaliserede! Tal med os, så det ikke bliver økonomi med legitimation i SALAMANCA, PISA m.m. der sidder i forsædet, men i stedet kvalitet og eftertænksomhed. Eller meld klart ud; dette er den politiske, økonomiske, pragmatiske fordring til jeres indsats.

Med venlig hilsen
f/ specialfritidsforanstaltningernes bydækkende ledernetværk

Rikke Larsen Löfvall
rilars@spk.kk.dk

Børne- og Ungdomsforvaltningen

Sekretariatet

Rådhuset

199 København V



Den 18. maj 2009

Høringsvar vedr. inklusionspolitik fra Skole og Samfund, København

Skole og Samfund, København hilser den nye inklusionspolitik særdeles velkommen, såfremt politikken bliver udmøntet i praksis efter den ånd og de ord som politikken indeholder.

Skole og Samfund, København ser med tilfredshed på den måde politikken lægger vægt på at tage udgangspunkt i det enkelte barns ressourcer frem for begrænsninger med en anerkendende tilgang til såvel barn som familie. Vi ser det som noget helt afgørende i politikken at ALLE børn har krav på at modtage en undervisning som tager udgangspunkt i den enkeltes forudsætninger og at der skal fokuseres på at finde frem til de enkelte børn og unges ressourcer og måder at tilegne sig læring på. Og at børn og unge på den måde får mulighed for at udnytte og udvikle deres potentiale og derved opnår succeser og fremskridt.

Skole og Samfund, København støtter naturligvis en politik som understreger at der skal findes det bedst mulige tilbud til hvert enkelt barn. Og at det er barnets behov og muligheder frem for økonomi eller standardiserede tilbud, hvor det handler om at finde "den billigste kasse barnet kan presses ned i".

Vi støtter tidlig og fleksibel indsats, hvor familien inddrages som vigtig og ligeværdig samarbejdspartner i forhold til at finde det bedst mulige tilbud til barnet/den unge.

Vi støtter inklusionstanken hvad enten det er at arbejde for inklusion inden for almenområdet eller inklusion inden for specialområdet. Det afgørende er, at det enkelte barn reelt føler sig inkluderet og værdsat i fællesskabet og samtidig får mulighed for at udfolde og udvikle sit helt unikke potentiale såvel fagligt, socialt og personligt.

Tankerne og målet med specialreformen kan Skole og Samfund, København kun støtte, men de forudsætninger for implementering som specialreformen bygger på er ikke tilstrækkelige til at vi tror på at tankerne bag reformen kan føres ud i praksis. Vores bekymring går i særlig grad på:

- At den almene skole ikke er gearet til at løfte opgaven, hverken ledelsesmæssigt, pædagogisk eller økonomisk (økonomien er dog ikke kortlagt endnu)
- At specialområdet ikke når at få etableret et tilstrækkeligt velfungerende og serviceorienteret netværk af kompetencecentre til støtte for almenområdet
- At almenområdet ikke er parate og "modne" til at søge den nødvendige faglige sparring og bruge den til den refleksion og ændring af egen adfærd, som er nødvendig for at tilbyde det enkelte barn den undervisning/pædagogik som barnet har behov for

- At den nuværende praksis for enkeltintegration fra forvaltningens side spænder ben for dels skolernes og dels forældrenes tillid til at specialreformens formål er inklusion med udgangspunkt i børnenes behov, og ikke alene et "besparelserprojekt der er pakket pænt ind i pæne ord om børns behov"
- At forældre til børn uden særlige behov vil opleve at specialreformen vanskeliggør undervisningssituationen yderligere end den er i dag. Og at de derfor ikke vil bakke op om specialreformen og måske endda i stigende grad vil lade deres utilfredshed med skolesituationen komme til udtryk i skoleskift og udmeldinger af folkeskolen.
- At såfremt tvangsspredning af to-sprogede elever bliver en realitet, vil den almene skole blive ramt af to meget vidtgående og grundlæggende ændringer som vil påvirke den enkelte klasse betydeligt. Hvis ikke der er de nødvendige ressourcer tilstede til at løfte begge disse opgaver på en måde som er tilfredsstillende for ALLE, vil det uagtet at det ikke nødvendigvis er retfærdigt, af forældre blive opfattet som en samlet forringelse, hvor man ikke kan skille årsager og virkning fra hinanden.
- At specialreformen som projekt ikke bliver fulgt til dørs i tilstrækkeligt omfang. Det kræver meget lang tid at få implementeret en så radikal ændring af skolesystemet som inklusionspolitikken lægger op til og det kræver en meget tæt involvering fra reformen/forvaltningens side til skolerne, for at sikre, at skolerne får løst opgaven med tilstrækkelig kvalitet således at alle børn uanset om de har særlige behov eller ej får noget positivt ud af reformen.

Skole og Samfund, København har fra start været positiv over for specialreformen og indgået i et positivt og konstruktivt samarbejde med forvaltningen, hvilket har været en særdeles positiv oplevelse, men når vi parallelt med vores meget saglige og konstruktive samarbejde med forvaltningen omkring specialreformen fortsat bliver mødt med henvendelser fra skolebestyrelser og forældre med sager, som er indlysende i modstrid med tankerne bag specialreformen, kan vores tillid og tro på den reelle vilje ind imellem godt komme på en hård prøve.

Hvis specialreformen skal lykkes, er det vigtigt at penge og ressourcer følger børnene, så man kan foretage relevante tiltag lokalt på skolen. Hvis man blot forøger skolernes budgetter procentvis, vil skolerne blive ramt meget forskelligt, og det vil ikke være tydeligt på alle niveauer, at pengene rent faktisk går til større inklusion.

Ligeledes er det nødvendigt med en form for "startkapital", idet det altid er dyrt at starte nye tiltag og finansieringen ikke er på plads før de gamle er helt afviklet. Der må derfor tilføres penge til området i starten

Som nævnt ovenfor er det nødvendigt at tingene ikke bliver forceret, men at man tager den tid det tager og gør en stor indsats for at højne skolernes vilje til inklusion.

Med venlig hilsen

Skole og Samfund, København

Jens Schjødt Thorsen og Lulu Heiberg

Formand og næstformand

København 15.5.09

Til Rette vedkommende i Københavns Kommune.

Refleksioner og pædagogiske holdninger fra pædagogerne i vuggestuen Søstjernen, Nyropsgade 16, 1602 København V.

Vi er med i Københavns kommunes pilotprojekt vedr. Inklusion som kernefaglighed for lærere og pædagoger i Indre by.

Et kursus der forløber over et halvt år, fem gange.

Vi er en garanti vuggestue på Vesterbro med 32 børn. Vi har i gennemsnit børnene mellem 1 måned til 4-5 måneder. Det vil sige at det har en betydning for den pædagogiske praksis og den struktur vi har. Da der implicit i garantivuggestuens funktion ligger at vi i dagligdagen er inkluderende, da vi modtager børn fra 6 måneders alderen, oftest er de omkring 9 mdr., og vi siger farvel ved 18 mdr., derved er eksklusion ikke et begreb vi arbejder udefra, da børnene har helt deres eget dagforløb, og det er de allerførste samværsformer barnet skal lære hos os. Kursets formål er at udvikle en inkluderende praksis.

Det er jo hvad vi allerede gør. Vi er i en barak mellem 2 veje, med en meget lille legeplads, og nogle fysiske rammer som ikke er indrettet til vuggestue endnu. Det ligger på tegnebordet mht. legeplads og soveforhold for børnene. Vi har fået at vide at i løbet 2010 bliver vi en "rigtig" vuggestue.

Overordnet mener vi ikke med de forhold vi arbejder under og for børnenes udvikling i en travl hverdag med hurtige udskiftninger af børn og mange indkøringer af meget små børn, at vi kan modtage børn med særlige behov/handicap / diagnoser.

Vi har ikke de kompetencer og ressourcer der skal til i en meget omskiftelig hverdag til at modtage børn med en på forhånd stillet diagnose.

Børn med særlige behov skal have stabilitet og ro og det er der ikke så meget fokus på da vi hele tiden skal inkludere nye børn i 2 gange 16 børns grupper. Vi har "kørt" ca 60 børn ind og ud plus vores egen normering.

Derfor beder vi kommunen/ pladsanvisningen om ikke at henvise børn med på forhånd kendte handicaps, særlige behov for støtte til at udvikle sig optimalt, eller lign, da vi på nuværende tidspunkt ikke har de ressourcer og den faglige kompetence der skal til.

På personalets vegne:

Ida Frørup og Signe Borre Larsen.

På ledelsens vegne:

Lotte Steen Jensen, Souschef



Til Børne – og Ungdomsforvaltningen.
Sekretariatet, Rådhuset
1599 Kbh V

Høringssvar vedr. inklusionspolitik fra Specialbørnehaven Guldregn

12. maj 2009

Når man tager udgangspunkt i Salamankaerklæringens stk 2 hvor der står:..... ” de, der har særlige uddannelsesmæssige behov, skal have adgang til almindelige skoler, som skal være i stand til at imødekomme deres behov ved at anvende en pædagogik, der er centreret omkring det enkelte barn” Derved kommer inklusion til at fremstå som stedet hvor der er så rummelig en pædagogisk tilgang at den kan inkludere alle børns individuelle behov i en given gruppe.

Fokus er her primært på gruppen som en organisme, miljøet og det sociale aspekt og mindre på det enkelte barns udviklingsniveau og særlige behov.

I en specialbørnehave er det netop indsatsen for det enkelte barn der er prioriteret. Der tages præcis de hensyn til det enkelte barns udviklingsniveau, som giver mulighed for udvikling.

Mange af de børn vi modtager i Guldregn, magter kun i begrænset omfang at forholde sig til andre, og for dem vil inklusion ikke give mening. Denne børnegruppe har behov for specialpædagogisk indsats i et specialpædagogisk miljø og vil ikke have glæde af at blive inkluderet i et almindeligt børnehavemiljø.

Vi vil derfor opfordre til at man fremadrettet tager udgangspunkt i det enkelte barns behov og forholder sig til hvor barnet på den korte bane vil få det bedste tilbud.

Jo tidligere barnet modtager et massivt specialpædagogisk tilbud, jo større er sandsynligheden for at inklusion er mulig på den lange bane.

På Specialbørnehaven Guldregns vegne

Birgit Andersen
Leder

Specialbørnehaven Guldregn
Lykkebovej 9

2500 Valby

Specialbørnehaven
De Fire Birke
Rymarksvej 5
2900 Hellerup
Tlf: 39 40 44 27
Mail: De.Fire.Birke@bvf.kk.dk

Hellerup, d. 13. maj 2009.

Til Børne- og Ungdomsforvaltningen,
Sekretariatet, Rådhuset,
1599 Kbh. V

Høringssvar vedrørende Inklusionspolitikken – fra Specialbørnehaven De Fire Birke.

Som specialbørnehave for børn med vedvarende, multiple funktionsnedsættelser er vores dagligdag sporet ind på at skabe rammer, hvor barnet får mulighed for at føle sig som et ligeværdigt medlem af et fællesskab – netop, fordi vi i planlægningen kan tage højde for det enkelte barns udviklingsniveau og kompetencer.

Forudsætningen for at denne inklusion i en gruppe kan lykkes er, at der er en fast, specialiseret personalegruppe omkring barnet/børnene, og at det fysiske miljø modsvarer de behov, som barnet har.

For langt de fleste af børnene i De Fire Birke vil inklusion i almen- institutioner ikke give mening, da de kun i begrænset omfang kan forholde sig til børn i et almindeligt daginstitutionsmiljø. For de få børn i De Fire Birke, som evt. på lang sigt vil kunne få gavn af inklusion i det almene område, er forudsætningen, at der i de tidlige år gives et massivt specialpædagogisk tilbud.

Vi vil hermed pointere det vigtige i, at man ikke "for enhver pris" flytter ressourcer fra de specialiserede tilbud, men at man til enhver tid tager udgangspunkt i, hvor det enkelte barn vil få det bedste tilbud, set i forhold til dets nuværende/aktuelle udviklingsniveau.

På vegne af Specialbørnehaven De Fire Birke,

Inge Jæger,
Leder.